

Tom Oomen: Een Leven in Dienst van de KVTH

Tom Oomen is een man met een gouden geheugen en een passie voor de Nationale. Vanaf 1961 tot 2004 was hij een onmisbare schakel bij de organisatie van de Nationale. We spraken met hem over een periode van ruim vier decennia, waarin hij meehielp de traditie in stand te houden.

Tom begon zijn werkzaamheden in 1961. Hij was toen nog jong, maar al direct betrokken bij een cruciale taak.

Ik begon als medewerker met de kaartverkoopcontrole vertelt Tom. Daar stond een vrijwilligersvergoeding van 50,00 gulden tegenover. Voor mijn niet van toepassing aldus mijn vader vertelde Tom. Ik moest zelfs mijn eigen overnachting in het hotel betalen.

In die vroege jaren was de organisatie een hechte kleine groep die de verantwoordelijkheid voor het evenement droeg. Tom herinnert zich nog de nadruk op zuinigheid.

We hadden slechts vier mensen die verantwoordelijk waren voor het budget onder toezicht van zijn vader, toendertijd algemeen secretaris. De Nationale was belangrijk, maar we moesten op de centen letten. Er werd gezegd dat we altijd zuinig moesten zijn, dat ging echt over het welzijn en de verzorging, ervoor zorgen dat het beste beschikbaar was voor de trekpaarden en de haflingers.

Jarenlang stond Tom in de frontlinie om het terrein te beveiligen, een taak die soms tot diep in de nacht duurde en waar een zekere mate van inventiviteit bij kwam kijken.

Dat was in de latere jaren, en dat ging door tot 2004. We waren soms tot vijf uur 's nachts bezig met de hekken lacht Tom. Het was vooral opletten voor de boeren die met een knipschaar binnen wilden komen. Ze knipten de kettingen door om met hun tractoren of ander materieel het terrein op te komen. Je moest scherp blijven, zelfs midden in de nacht! Naast het nachtwerk had Tom ook een zeer zichtbare rol tijdens het evenement zelf.

Het eerste jaar kreeg ik de taak om de stoelen van de eretribune te bewaken. Dat moest je echt goed doen, want het was een erezaak. Uiteindelijk heb ik die taak zestien jaar vervuld. Daarnaast had ik een heel andere, maar belangrijke taak: de lunch bezorgen voor de omroeper. Een vaste klus, zo zorgde je ervoor dat iedereen goed kon functioneren.

Tom bleef al die tijd op zijn post, een constante factor in de organisatie, ongeacht wie de leiding had.

“Ik heb altijd op de Nationale gewerkt, tot de komst van de nieuwe secretaris. Dat was het moment waarop mijn actieve betrokkenheid van meer dan veertig jaar eindigde. Maar ik kijk met trots en plezier terug op al die jaren en de mensen die ik heb ontmoet. Het was een fantastische tijd.

Een van de taken van Tom, toezicht houden over de eretribune.